

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 4To/30/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4314010676
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 06. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Bernát
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2017:4314010676.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Bernáta a členov senátu JUDr. Zity Matyóovej a Mgr. Adriany Némethovej, v trestnej veci obžalovaného Q. R., pre zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 234 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného Q. R. proti rozsudku Okresného súdu Levice (ďalej len „súd prvého stupňa“) z 15.12.2016 sp. zn. 3T/168/2014 (ďalej len „napadnutý rozsudok“), na neverejnom zasadnutí konanom v Nitre 08.06.2017 takto

rozhodol:

Podľa § 321 odsek 1 písmeno b/, písmeno d/ Trestného poriadku s a z r u š u j e napadnutý rozsudok.

Podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku s a

obžalovaný

Q. R. , narodený XX.XX.XXXX v D. V., trvale
bytom H. K., V. XXX/XX,

podľa § 285 písmeno b/ Trestného poriadku o s l o b o d z u j e spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Levice z 28.07.2014, sp. zn. 2Pv 550/13/4402-23, pre skutok právne posúdený ako zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 234 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť tak, že:

ako pracovník Kontroly originality BM-STK, s.r.o., Tabaková ul. 21, Levice, číslo prevádzky kontroly originality XXXX, číslo kontroly XXXX, dňa 10.02.2012 v čase o 09.31 h do 10.15 h vykonal kontrolu osobného motorového vozidla zn. Volkswagen Amarok, bielej farby, v tom čase výrobné číslo vozidla VIN:G EČ PN-003CH v hodnote 19.791,70-eur, pričom kontrolou prístrojom Dokuscan nezistil, že doklad o evidencii vozidla (č. P T.) neobsahuje zhodné ochranné prvky podľa vzoru v dokuscan, vyhodnotil ho chybné, čo je evidentné zo scanov v dokuscan, vyhotovil nekvalitnú dokumentáciu ostrosti foteného predmetu (VIN, interiér vozidla), pričom metalografickým skúmaním boli na vozidle Volkswagen Amarok zistené mehanoskopické stopy po brúsení, ktorým bolo pôvodné číslo karosérie odstránené a následne bolo pôvodné VIN identifikované ako VIN G a pri vykonávaní kontroly originality vystavil protokol, že vozidlo je spôsobilé na pozemných komunikáciách, deklarovaný bol dovoz z Rakúska, na vozidlo bola nalepená kontrolná nálepka B čím bol zastretý pôvod vozidla, ktoré bolo dňa 14.01.2012 odcudzené v Rakúsku, pri vykonanej kontrole originality vyhodnotil vozidlo ako spôsobilé, pričom pochybenie bolo potvrdené odborným vyjadrením spoločnosti IRIS IDENT Banská Bystrica,

lebo skutok nie je trestným činom.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa konajúci samosudcom napadnutým rozsudkom uznal obžalovaného Q. R. (ďalej len „obžalovaný“) vinným zo spáchania zločinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 234 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona na tom skutkovom základe, že:

ako pracovník Kontroly originality BM-STK, s.r.o. Tabaková ul. 21 Levice, číslo prevádzky kontroly originality XXXX (ďalej len „prevádzka KO“), číslo kontroly XXXX, dňa 10.02.2012 v čase o 09.31 h do 10.15 h vykonal kontrolu osobného motorového vozidla zn. Volkswagen Amarok, bielej farby, v tom čase výrobné číslo vozidla VIN: G EČ PN-XXXCH v hodnote 19791,70 EUR, pričom kontrolou prístrojom dokuscan (ďalej len „dokuscan“) nezistil, že rakúsky doklad o evidencii motorového vozidla Teil I a Teil II č.P Rakúsko) neobsahuje zhodné ochranné prvky podľa vzoru v dokuscane, vyhodnotil ho chybné, čo je evidentné zo scanov v dokuscane, vyhotovil nekvalitnú dokumentáciu ostroti foteného predmetu (VIN čísla, interiér vozidla), pričom metalografickým skúmaním boli na vozidle Volkswagen Amarok (ďalej len „vozidlo“) zistené mechanoskopické stopy po brúsení, ktorým bolo pôvodné číslo karosérie odstránené a následne bolo pôvodné VIN identifikované ako VIN G a pri vykonávaní kontroly originality vystavil protokol, že vozidlo je spôsobilé premávkou na pozemných komunikáciách, deklarovaný bol dovoz vozidla z Rakúska, na vozidlo bola nalepená kontrolná nálepka SKAi73285, čím bol zastretý pôvod vozidla, ktoré bolo dňa 14.01.2012 odcudzené v Rakúsku, a tak nesplnil oznamovaciu povinnosť v zmysle ust. § 84 odsek 4 zákona č. 725/2004 Z.z. o podmienkach prevádzky vozidiel v premávke na pozemných komunikáciách a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Za tento zločin súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom uložil obžalovanému podľa § 234 odsek 1 Trestného zákona, s použitím § 38 odsek 2, odsek 3 Trestného zákona (po zistení v ustanovení § 36 písmeno j/ Trestného zákona uvedenej poľahčujúcej a po nezistení žiadnej, v ustanovení § 37 Trestného zákona uvedenej priťažujúcej okolnosti) trest odňatia slobody vo výmere dvadsaťštyri mesiacov, výkon ktorého podľa § 49 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona podmienenečne odložil a podľa § 50 odsek 1 Trestného zákona určil skúšobnú dobu na tridsať mesiacov.

Napadnutý rozsudok bol obhajcovi obžalovaného a okresnému prokurátorovi v Leviciach (ďalej len „okresný prokurátor“) oznámený vyhlásením v ich prítomnosti na hlavnom pojednávaní súdu prvého stupňa uskutočnenom 15.12.2016 a obžalovanému bol napadnutý rozsudok oznámený 15.02.2017 doručením jeho rovnopisu, po ktorom oznámení obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu písomným podaním adresovaným súdu prvého stupňa a 28.12.2016 podaným na pošte, teda s poukazom na ustanovenie § 63 odsek 6 písmeno a/ a § 309 odsek 2 Trestného poriadku včas, podal obžalovaný odvolanie smerujúce proti výroku o vine a proti výroku o treste napadnutého rozsudku.

Vyššie uvedeným spôsobom riadne a včas podané odvolanie obžalovaný odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu ďalším písomným podaním doručeným súdu prvého stupňa 10.04.2017 tvrdením, že súd prvého stupňa mal v prejednávanej veci nariadiť predbežné prejednanie obžaloby, obžalobu odmietnuť a „vec postúpiť Krajskej prokuratúre Žilina za účelom spojenia veci s konaním vedeným pod 2Kn 106/15/5500, predmetom ktorého pokračujúca trestná činnosť toho istého charakteru, ktorej súčasťou je aj dielčí skutok zo dňa 10.2.2012, ktorý je predmetom napadnutého rozsudku“. Vec dozorovaná Krajskou prokuratúrou Žilina je v štádiu prípravného konania na Sekcii kontroly a inšpekčnej služby MV SR, úrad IS, odbor IS Stred Banská Bystrica pod ČVS: SKIS-364/OISS-V-2012, predmetom ktorého vyšetrovania je viacero pokračujúcich skutkov obzvlášť závažného zločinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 odsek 1 písmeno a/, odsek 3 písmeno c/, odsek 4 písmeno a/ Trestného zákona s tým, že v priebehu vyšetrovania bolo viacero pokračujúcich trestných činov zastavených krajskou prokuratúrou a vzápätí podľa § 206 odsek 5 Trestného poriadku rozšírené obvinenie pre ďalšie skutky, pričom skutok, ktorý je predmetom napadnutého rozsudku je súčasťou a dielčím skutkom pokračujúcej trestnej činnosti v štádiu vyšetrovania.

Obžalovaný tvrdil, že z vyšetrovania a následného dokazovania na hlavnom pojednávaní nesporne vyplynulo, že obžalovaný spoločne so svedkom H. ako pracovníci prevádzky KO 10.02.2012 vykonal kontrolu vozidla, pričom orgány činné v trestnom konaní a súd prvého stupňa síce vykonal vyčerpávajúce dokazovanie, ktoré však vo vzťahu k základným znakom skutkovej podstaty nesprávne vyhodnotili. Súd prvého stupňa správne ustálil, že úlohou obžalovaného v rámci kontroly originality bola kontrola predložených dokladov od vozidla na dokuscane a vyhotovenie dokumentácie s tým, že v priebehu kontroly pracovníci nemali možnosť mechanicky zasahovať do kontrolných znakov. V období roka 2012, kedy kontrola bola „v plienkach“ a kontrolóri nemali k dispozícii dokonalé prístroje, bola

založená na vizuálnom porovnávaní znakov a individuálnom subjektívnom posúdení kontrolóra. Kontrola dokladov spočívala v ich oskenovaní podľa metodiky a v porovnaní so vzormi dokladov v systéme dokusan. Vyhodnotenie kontrolóra bolo on line prenášané do centrály spoločnosti Iris ident Banská Bystrica (ďalej len „spoločnosť“). Svedok T. Q. podrobne popísal postup oboch kontrolórov pri kontrole originality a zároveň sa vyjadril, že od roku 2011, odkedy pracuje v spoločnosti sa neustále systém kontrola zdokonaľuje a systém Aisko sa neustále vyvíja a dopĺňa o nové programy a nové prístroje používané pri kontrole a tiež vysvetlil, aké rozdiely boli v kontrole dokladov v roku 2012 oproti roku 2014, kedy on kontroloval relevantné doklady. Ani svedok J. V., ktorý ako expert KEÚ vypracoval odborný posudok sa vo výpovedi jednoznačne nevyjadril k možnostiam kontrolóra pri identifikácii falzifikovaných dokladov a potvrdil, že podstatou kontroly je subjektívne a vizuálne posúdenie porovnávaných dokladov a odpovede dokusanu.

Obžalovaný poukázal na skutkovú vetu napadnutého rozsudku, ktorá mu kladie za vinu aj tú časť kontroly originality, ktorá preukázateľne nepatrila do jeho náplne práce a ktorú vykonal svedok H.. Ide o mechanoskopické stopy po brúsení, ktorým bolo zmenené VIN číslo vozidla, čím mal byť zastretý jeho pôvod, za ktorú časť kontroly bol zodpovedný tento svedok, ktorý tiež vykonával vizuálne kontrolu identifikačných znakov karosérie vozidla, pričom zásahy do nich boli zistené až metalografickým skúmaním KEÚ, ktorú možnosť pri kontrole obaja kontrolóri nemali. Vedeli, že nesmú mechanicky zasahovať do identifikačných znakov a museli sa spoliehať len na svoj zrak.

Záverom považoval obžalovaný za potrebné uviesť, že v čase spáchania skutku (v roku 2012) vykonávali pracovníci prevádzky KO kontrolu vozidiel na základe takých technických prostriedkov, ktoré pri subjektívnom posudzovaní nemohli vylúčiť omyl tak, ako to pripustil forézny auditor spoločnosti svedok Q.. Obžalovaný mal za to, že v jeho konaní absentuje pri zavinení subjektívna stránka konania, ktorá je obligatónym znakom skutkovej podstaty zločinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti, dôkazom čoho je aj postup Krajskej prokuratúry Žilina, ktorá práve pre absenciu subjektívnej stránky v priebehu vyšetrovania v priebehu pripravného konania viacero skutkov zastavila.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov obžalovaný Krajskému súdu v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) navrhol, aby napadnutý rozsudok buď podľa § 320 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku zrušil a vec postúpil Krajskej prokuratúre Žilina na spoločné konanie na nej pod sp. zn. 2Kn 106/15/5500 vedené, alebo zrušil podľa § 321 odsek 1 písmeno b/, písmeno c/, písmeno e/ a podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku vo veci rozhodol sám a to oslobodením obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písmeno b/ Trestného poriadku.

Po splnení podmienok a predpokladov ustanovených v § 293 odsek 5 Trestného poriadku sa verejnú zasadnutie odvolacieho súdu uskutočnilo v neprítomnosti obžalovaného.

Zástupkyňa krajského prokurátora na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu sa k odvolaniu obžalovaného vyjadrila tak, že ho nepovažuje za dôvodné, že súd prvého stupňa zistil, že obžalovaný spôsobom v žalovanom skutku uvedeným pri kontrole originality pochybil, pričom svedok H. vykonával inú časť kontroly na linke. Nie je dôvod na odvolaní obžalovaného navrhované postúpenie veci Krajskej prokuratúre Žilina, pretože tam je vec vedená v registri Kn, teda nachádza sa v štádiu pred začatím trestného stíhania. Mala za to, že odsúdeniu obžalovaného nebráni ani skutočnosť, že zažalovaný skutok by mohol byť dielčím útokom pokračovacej trestnej činnosti. Súd prvého stupňa úplným dokazovaním správne zistil skutkový stav veci, správne sa vysporiadal s obhajobou obžalovaného a poukázuc na právne úvahy v odôvodnení napadnutého rozsudku obsiahnuté mala za to, že všetky jeho výroky sú zákonu zodpovedajúce a vykonanými dôkazmi opodstatnené. V konečnom návrhu odvolaciu súdu navrhla odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietnuť.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu sa vyjadril zhodne s obsahom písomného odôvodnenia obžalovaným proti napadnutému rozsudku podaného odvolania toto doplniac iba v tom smere, že obžalovanému je paradoxne kladené za vinu aj konanie svedka H., ktorý vykonával druhú časť kontroly originality a ktorý bol za identicky, ako v prejednávanej veci zažalovaný skutok súdom prvého stupňa vo veci na ňom vedenej pod sp.zn. 3T/156/2016, odsúdený za prečin podielníctva. Poukázal na to, že Úrad inšpekčnej služby PZ koná vo viac ako sto vozidlách, ktoré mali byť podrobené kontrolám originality, pri ktorých boli zistené identické nedostatky a preto žiadal, aby odvolací

súd dôsledne preskúmal všetky výroky napadnutého rozsudku a to zo všetkých hľadísk skutkových a právnych úvah uvedených v písomnom odôvodnení obžalovaným podaného odvolania. Odvolaniu obžalovaného navrhol vyhovieť spôsobom uvedeným v jeho písomnom odôvodnení.

Podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 odsek 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 odsek 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Trestného poriadku.

V rámci plnenia tejto svojej, z ustanovenia § 317 odsek 1 Trestného poriadku mu prieskumnej povinnosti odvolací súd (ktorému súd prvého stupňa predložil prejednávajúcu vec na rozhodnutie 11.05.2017) preskúmal výrok o vine a výrok o treste napadnutého rozsudku, proti ktorým odvolanie obžalovaného smerovalo a správnosť postupu konania im predchádzajúceho a to aj v rozsahu zistenia prípadných, odvolaním obžalovaného nevytýkaných chýb, ktoré by mohli odôvodniť podanie dovolania z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 odsek 1 Trestného zákona.

Plnením svojej prieskumnej povinnosti v tomto jej rozsahu odvolací súd predovšetkým zistil, že súd prvého stupňa pri vykonávaní dôkazov na hlavnom pojednávaní predchádzajúcom napadnutému rozsudku postupoval podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich spôsob vykonania dôkazov, pričom sa nedopustil žiadnych takých podstatných chýb, ktoré boli porušením ustanovení zabezpečujúcich objasnenie veci alebo právo obhajoby (§ 321 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku).

V hore naznačenej súvislosti a s prihliadnutím na niektoré odvolacie námietky a návrhy obžalovaného považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že:

- podľa § 243 odsek 1, odsek 2 (a nasl. aj odsek 3, odsek 4, odsek 5) Trestného poriadku predseda senátu (teda nie samosudca, ktorým súd prvého stupňa v prejednávanej veci konal) predbežné prejednanie obžaloby nariadi (a senát pri ňom rozhoduje) iba ak je podaná pre zločin s hornou hranicou trestnej sadzby prevyšujúcou osem rokov, o ktorý prípad v prejednávanej veci jednoznačne nejde, pretože horná hranica trestnej sadzby zločinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti ustanovená v § 234 odsek 1 Trestného zákona je osem rokov (§ 241 odsek 1 Trestného poriadku);

- postupom podľa § 241 odsek 1 písmeno f/ Trestného poriadku môže samosudca odmietnuť obžalobu a vrátiť vec prokurátorovi (a to iba a výlučne tomu, ktorý ju podal) iba ak zistí závažné procesné chyby, najmä porušenie práva na obhajobu, pričom jednak nevykonanie spoločného trestného stíhania pre všetky čiastkové útoky pokračovacieho trestného činu (§ 122 odsek 10 Trestného zákona) takouto závažnou procesnou chybou zjavne (a to aj vzhľadom na ustanovenie § 41 odsek 3 Trestného zákona o spoločnom treste) nie je, jednak obžalovaný žiadnu inú, takýto charakter závažnosti majúcu procesnú chybu konaniu predchádzajúceho napadnutému rozsudku, v písomnom odôvodnení proti nemu podaného odvolaniu neuviedol;

- súd (prvého stupňa rovnako ako odvolací) v žiadnom štádiu trestného konania vedeného po podaní obžaloby nemôže vec postúpiť prokurátorovi (prípadne inému orgánu činnému v trestnom konaní), ale iba orgánu, ktorý by mal zažalovaný skutok prejednať ako priestupok (teda v prípadoch uvedených v § 241 odsek 1 písmeno b/ resp. § 244 odsek 1 písmeno b/, § 280 odsek 2 a § 320 odsek 1 písmeno a/ alt. druhá Trestného poriadku), alebo súdu (inému, príslušnému, ak nie sám na prejednanie veci príslušný v prípadoch uvedených v § 241 odsek 1 písmeno a/ resp. § 244 odsek 1 písmeno a/, § 280 odsek 1 a § 320 odsek 1 písmeno a/ alt. prvá Trestného poriadku), pričom potreba vykonania spoločného konania o všetkých skutkoch spáchaných obžalovaným (ktoré sú trestným činom a ktoré vyšli najavo počas hlavného pojednávania) môže byť dôvodom vrátenia veci prokurátorovi na došetrenie súdom prvého stupňa podľa § 279 a odvolacím súdom podľa § 323 Trestného poriadku iba v prípade, ak prokurátor o vrátenie veci požiada, čo sa v prejednávanej veci evidentne nestalo.

Plnením svojej, z ustanovenia § 317 odsek 1 trestného poriadku mu vyplývajúcej prieskumnej povinnosti odvolací súd ďalej zistil, že súd prvého stupňa v prejednávanej veci na hlavnom pojednávaní vykonal všetky dostupné, okresným prokurátorom a obžalovaným navrhnuté, ktoré zrejme tieto strany považovali za potrebné a spôsobilé na objasnenie skutočností dôležitých pre trestné stíhanie tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 119 odsek 1 písmeno a/, písmeno b/, písmeno c/, písmeno d/ Trestného

poriadku a ktoré aj súd prvého stupňa zrejme potreboval pre svoje rozhodnutie predovšetkým o vine obžalovaného (a pre prípad jej uznania aj o ukladanom mu treste), tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 2 odsek 10, odsek 11 (a contr.) Trestného poriadku (§ 321 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku).

V hore naznačenej súvislosti a tiež s prihliadnutím na jeden z alternatívnych odvolacích návrhov obžalovaného na rozhodnutie odvolacieho súdu (zrušiť napadnutý rozsudok aj z dôvodu uvedeného v § 321 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku) považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že ani obžalovaný v rámci postupu súdu prvého stupňa na hlavnom pojednávaní podľa § 272 odsek 2 Trestného poriadku nemal (a vzhľadom na ďalej uvedené napokon ani nemusel mať) žiadne návrhy na doplnenie dokazovania, pričom ani v písomných dôvodoch proti napadnutému uzneseniu podaného odvolania v tomto smere postupu súdu predchádzajúcemu napadnutému rozsudku žiadne konkrétne a súčasne z vyššie uvedených hľadísk aj relevantné chyby nevytkol.

Súčasne (a zvlášť vzhľadom na ďalej uvedené úvahy, vrátane právnych) považuje odvolací súd za potrebné poznamenať, že na objasnenie skutočností dôležitých pre trestné stíhanie v prejednávanej veci z hľadiska formy zavinenia obžalovaného, zrejme:

- bolo potrebné v postavení svedka vypočuť muža, ktorý sa svedkyni J. V. F. predstavil ako V. a ktorý „za ňu“ ako záujemkyňu o kúpu vozidla „vybavil“ vykonanie kontroly originality. Nevykonanie tohto dôkazu však nemožno vytknúť súdu prvého stupňa, pretože jeho nevyhnutným predpokladom bolo zistenie totožnosti tohto muža a následne buď obstaranie tohto dôkazu už v prípravnom konaní, alebo (v z týchto hľadísk kvalifikovaný) návrh okresného prokurátora na jeho vykonanie na hlavnom pojednávaní;

- by bolo bývalo účelné vykonať spoločné konanie o všetkých čiastkových útokoch pokračovacieho trestného činu - zločinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 234 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona o spáchaní ktorých obžalovaným pri výkone kontroly originality motorových vozidiel v prevádzke KO vznikol dostatočne odôvodnený záver, prípadne aj proti všetkým obvineným, ktorých trestné činy spolu (v dôsledku ich účasti na kontrole originality v prevádzke KO), súvisia (§ 18 odsek 1 Trestného poriadku). Ani nevykonanie takéhoto spoločného konania (zvlášť o všetkých čiastkových útokoch pokračovacieho trestného činu, zo spáchania ktorých by bol obžalovaný dôvodne podozrivý), nemožno vytknúť súdu prvého stupňa, pretože súd môže spojiť iba tie veci (v ktorých sú splnené podmienky spoločného konania), v ktorých boli podané samostatné obžaloby (§ 21 odsek 3 Trestného poriadku).

Z dôvodov vyššie uvedených skutkové zistenia, ktoré mohol mať súd prvého stupňa v prejednávanej veci za preukázané, podľa názoru odvolacieho súdu tak mohli vychádzať z výsledkov v celom rozsahu stranami navrhnutého a zákonným spôsobom vykonaného dokazovania a súčasne zodpovedať kritériám uvedeným v § 2 odsek 10 Trestného poriadku, avšak predpokladom ich správnosti (a z dôvodov ďalej uvedených aj relevantnosti) bol postup súdu pri vyhodnotení vykonaných dôkazov podľa ďalšej zásady trestného konania uvedenej v § 2 odsek 12 Trestného poriadku (teda jednotlivo aj v ich súhrne a nepochybne aj podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu), a tiež (a predovšetkým) postupujúc podľa (ďalej uvedených) pravidiel vyplývajúcich pri dokazovaní z ďalšej zásady trestného konania uvedenej v § 2 odsek 4 Trestného poriadku, v ktorom je upravená prezumpcia nevinu, čo však podľa názoru odvolacieho súdu evidentne neučinil.

V tejto súvislosti považuje odvolací súd za potrebné zvlášť upozorniť, že zásada prezumpcie nevinu znamená, že nedokázaná vina má rovnaký dôsledok a význam ako dokázaná nevina, a teda obvinený nie je povinný svoju nevinu dokazovať, pričom z tejto zásady vyplývajú pravidlá pri dokazovaní, a to:

- „in dubio pro reo - v pochybnostiach v prospech obvineného“ podľa ktorého ak zostanú dôvodné pochybnosti o skutkovej otázke, ktoré nemožno odstrániť vykonaním ďalších dostupných dôkazov, treba rozhodnúť v prospech obvineného, čomu zodpovedajú najmä dôvody oslobodenia spod obžaloby uvedené v § 285 písmeno a/, písmeno c/ Trestného poriadku, pričom toto pravidlo sa týka len skutkových zistení, keďže vo vzťahu k právnym otázkam platí pravidlo „iura novit curia - súd pozná právo“;

- obvinenému musí byť vina preukázaná, nie je povinný dokazovať žiadnu skutočnosť, a to ani skutočnosť svedčiacu v jeho prospech, teda ak niektorú okolnosť nepoprie, nemožno z toho vyvodzovať záver, že táto okolnosť zodpovedá skutočnosti; rovnako ak obvinený k svojmu tvrdeniu nepredloží dôkazy, nemožno z toho vyvodiť záver, že také tvrdenie je nepravdivé; odsudzujúci rozsudok môže byť

prítom vydaný len v prípade, ak nie sú žiadne dôvodné pochybnosti o vine obvineného, a v prípade, ak vina obvineného nie je preukázaná, musí byť spod obžaloby podľa § 285 Trestného poriadku oslobodený.

Aj (a predovšetkým) z týchto, vyššie uvedených príčin v odôvodnení napadnutého rozsudku (ktoré v tomto smere nie je ani v súlade s požiadavkami ustanovenými v § 168 odsek 1 Trestného poriadku), súd prvého stupňa v potrebnom rozsahu neuviedol žiadne, z ďalej uvedených dôvodov relevantné skutočnosti majúce podstatný vplyv a význam osobitne pre rozhodnutie, či v prejednávanej veci zažalovaný skutok je trestným činom (zločinom legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 234 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona, na naplnenie zákonných znakov skutkovej podstaty ktorého sa po subjektívnej stránke vyžaduje úmyselné zavinenie, a ak áno, či ho v celom jeho v obžalobnom návrhu prokurátora popísanom rozsahu spáchal obžalovaný), ktoré skutočnosti vzal v tomto smere mal za dokázané, a ani dôkazy, o ktoré takéto svoje skutkové zistenia oprel, ani ako sa vyrovnal s v tomto smere prednesenou obranou obžalovaného, pričom s jeho úvahami, ktorými sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov (§ 321 odsek 1 písmeno b/ Trestného poriadku), rovnako ako s právnymi úvahami ktorými sa spravoval pri posudzovaní dokázaných skutočností podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny obžalovaného (§ 321 odsek 1 písmeno d/ Trestného poriadku), sa odvolací súd z ďalej uvedených dôvodov (ktoré sú sčasti totožné s tými, na ktoré v písomnom odôvodnení proti napadnutému rozsudku podaného odvolania v podstate správne poukázal obžalovaný) nestotožňuje.

Vo vyššie uvedených súvislostiach považuje odvolací súd za potrebné predovšetkým uviesť, že aj po vykonaní všetkých dostupných, v prejednávanej veci stranami navrhnutých dôkazov, zostali dôvodné pochybnosti o takých, pre rozhodnutie o vine obžalovaného dôležitých skutkových otázkach, ktoré by bez dôvodných pochybností odôvodňovali záver, že jednak (avšak predovšetkým) obžalovaný pri výkone tej časti kontroly originality vozidla dokuscanom (iba ktorú on realizoval a preto iba za jej výsledky môže niesť trestnú zodpovednosť s výnimkou prípadu, že by úmyselne protiprávne konal po vzájomnej, hoci len konkludentnej dohode so svedkom V. H. realizujúcim tú časť kontroly originality, ktorou nebolo zistené mechanické pozmenenie VIN čísla vozidla), zistil skutočnosti nasvedčujúce tomu, že iný spáchal trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 (v prejednávanej veci zrejme prevedením na seba veci - vozidla, pochádzajúcej z majetkovej trestnej činnosti a v úmysle zakryť jej pôvod v trestnej činnosti), ktoré bol povinný oznámiť, a jednak že po tom, čo takéto skutočnosti zistil, ich neoznámením chcel spôsobom uvedeným v § 234 Trestného zákona porušiť alebo ohroziť záujem ním chránený (§ 15 písmeno a/ Trestného zákona) alebo aspoň vedel, že také porušenie alebo ohrozenie spôsobíť môže a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzrozumený (§ 15 písmeno b/ Trestného zákona).

Skutkové zistenia bez dôvodných pochybností nasvedčujúce tomu, že obžalovaný kontrolou originality vykonanou dokuscanom zistil skutočnosti nasvedčujúce tomu, že iný spáchal trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 Trestného zákona (a následne že ich neoznámením chcel porušiť alebo ohroziť záujem ustanovením § 234 Trestného zákona chránený, alebo aspoň vediac, že také porušenie alebo ohrozenie môže spôsobiť, bol s tým uzrozumený) totiž absentujú nielen v odôvodnení napadnutého rozsudku, ale aj (a predovšetkým) v popise zažalovaného skutku obsiahnutom vo výroku o vine napadnutého rozsudku (§ 163 odsek 3 a § 278 odsek 1 Trestného poriadku).

Práve (a zvlášť) v hore naznačenej súvislosti nemôže odvolací súd nepoznomenať, že tie skutkové zistenia, ktoré mal súd prvého stupňa za (na základe úvah, ktorými sa spravoval pri hodnotení na hlavnom pojednaní vykonaných dôkazov) dokázané a ktoré majú spočívať v tom, že obžalovaný:

- dokuscanom „nezistil, že rakúsky doklad o evidencii motorového vozidla...neobsahuje zhodné ochranné prvky podľa vzoru v dokuscané, vyhodnotil ho chybné, čo je evidentné zo scanov v dokuscané, vyhotovil nekvalitnú dokumentáciu ostrosti foteného predmetu“, uvedené vo výroku o vine napadnutého rozsudku, a

- „mal odhaliť,.... musel byť schopný rozlíšiť,nezistil, ale....mal zistiť, že.... oba rakúske doklady o evidencii vozidla sú falzifikáty“, uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku,

ani vo svojom súhrne nie sú spôsobilé odôvodniť existenciu vedomostnej zložky zavinenia obžalovaného požadovanej nielen pri oboch (priamej aj nepriamej) formách úmyselného zavinenia podľa § 15 písmeno a/, písmeno b/ Trestného zákona, ale dokonca aj pri vedomej nedbanlivosti podľa § 16 písmeno a/

Trestného zákona a preto by mohli opodstatňovať záver iba o existencii nevedomej nedbanlivosti podľa § 16 písmeno b/ Trestného zákona predpokladajúcej, že síce páchatel nevedel, že svojim konaním môže také porušenie alebo ohrozenie (záujmu chráneného týmto zákonom) spôsobiť, hoci vzhľadom na okolnosti a na svoje osobné pomery vedieť mal a mohol.

Vyššie uvedené skutkové zistenia ani s ďalšími, ktoré mal súd prvého stupňa za (na základe úvah, ktorými sa spravoval pri hodnotení na hlavnom pojednaní vykonaných dôkazov) dokázané a ktoré majú spočívať v tom, že obžalovaný:

- „vystavil protokol, že vozidlo je spôsobilé premávky na pozemných komunikáciách, deklarovaný bol dovoz z Rakúska, na vozidlo bola nalepená kontrolná nálepka..., čím bol zastretý pôvod vozidla, ktoré bolo....odcudzené v Rakúsku a tak nesplnil oznamovaciu povinnosť...“, uvedené vo výroku o vine napadnutého rozsudku) a

- síce na strane jednej (a dokonca) „nezistil, že predmetný doklad vozidla má znaky falšovania, pričom túto skutočnosť mohol zistiť“ (dokuscanom) a „následne to mal oznámiť bezodkladne orgánu Policajného zboru“ a na strane druhej „nemusí mať vedomosť o konkrétnej trestnej činnosti, z ktorej majetok (príjem) pochádza, stačí, že sú mu známe skutočnosti, z ktorých hoci aj vo forme uzrozenia možno tento záver o pôvode z trestnej činnosti vyvodit“, obe uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku,

v konečnom dôsledku nie sú spôsobilé odôvodniť ani existenciu vôľovej zložky nepriameho úmyslu podľa § 15 písmeno b/ Trestného zákona, pretože páchatel pre prípad, že svojim konaním spôsobí porušenie alebo ohrozenie záujmu chráneného týmto zákonom (o možnosti ktorého spôsobenia vedel), musí byť s tým uzrozený, pričom len ľahostajný vzťah k výsledku trestnej činnosti nepostačuje na naplnenie vôľovej zložky nepriameho úmyslu, lebo nie je uzrozením (teda formou prejavu úmyslu) a môže (v prípade, že páchatel zanedbal potrebnú opatrosť), odôvodniť iba záver o existencii vedomej nedbanlivosti podľa § 16 písmeno a/ Trestného zákona.

Vyššie uvedenej zjavnej absencii relevantných, existenciu akejkoľvek formy úmyselného zavinenia odôvodňujúcich skutkových zistení zodpovedajú aj rovnako nerelevantné (a navyše zjavne neúplné), v odôvodnení napadnutého rozsudku obsiahnuté právne úvahy, ktorými sa súd prvého stupňa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny obžalovaného.

V tejto súvislosti považuje odvolací súd za potrebné zvlášť upozorniť, že vyššie uvedenú chybu výroku o vine napadnutého rozsudku (majúcu svoj pôvod už v obžalobnom návrhu okresného prokurátora, v ktorom súd prvého stupňa vykonal iba štylistické úpravy) spočívajúcu v absencii skutkových zistení majúcich opodstatňovať existenciu akejkoľvek formy úmyselného zavinenia obžalovaného v popise zažalovaného skutku, nebolo (ani by nebolo) možné napraviť ani v odvolacom konaní (ani v prípadnom novom konaní pred súdom prvého stupňa) a to z dôvodu zákazu „reformatio in peius - zmeny k horšiemu“ vyplývajúceho z ustanovení § 322 odsek 3 veta druhá (a § 327 odsek 2) Trestného poriadku, čo sa zvlášť týka skutočností, ktoré vyplývajú z výpovede svedkyne J. V. F. (za ktorých sa vykonanie kontroly originality vozidla „sprostredkovalo“), z výpovede svedka V. H. (za ktorých sa vozidlo na kontrolu originality pristavilo) a tiež z tvrdení samotného obžalovaného (majúcich nasvedčovať tomu, že chyby zistené pri výkone kontroly originality vozidla uvedené v popise v prejednávanej veci zažalovaného skutku, sa v činnosti prevádzky KO nevyskytli ojediniele), resp. aj skutočností, ktoré by bolo bývalo možné zistiť výsluchom svedka - muža predstavujúceho sa ako V. (a to za predpokladu, ak by orgány činné v trestnom konaní zistili jeho totožnosť, prípadne už v prípravnom konaní plniac svoju povinnosť uloženú v § 2 odsek 10 Trestného poriadku, tento dôkaz obstarali).

V súvislosti s absenciou skutkových zistení bez dôvodných pochybností preukazujúcich vyššie označené náležitosti subjektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 234 Trestného zákona považuje odvolací súd za potrebné aj v prejednávanej veci zvlášť upozorniť, že každému obvinenému musí byť vina preukázaná, že obvinený nie je povinný dokazovať žiadnu skutočnosť, a to ani takú, ktorá svedčí v jeho prospech a že odsudzujúci rozsudok môže byť vydaný len v prípade, ak nie sú žiadne dôvodné pochybnosti o vine obvineného, v opačnom prípade musí byť spod obžaloby oslobodený.

Podľa § 321 odsek 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj:

- pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie (písmeno b/),

- ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona (písmeno d/).

Podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného, vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Podľa § 285 písmeno b/ Trestného poriadku súd oslobodí obžalovaného spod obžaloby, ak skutok nie je trestným činom.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, ktoré mal aj odvolací súd za dokázané, dôkazy, o ktoré svoje skutkové zistenia oprel, úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení dôkazov (vrátane tých, ktoré si navzájom odporujú) a napokon (a predovšetkým) s poukazom na všetky vyššie uvedené právne úvahy, ktorými sa spravoval posudzujúc dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny, odvolací súd na základe obžalovaným (a v jeho prospech) podaného odvolania podľa § 321 odsek 1 písmeno b/, písmeno d/ Trestného poriadku ním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku rozhodol vo veci sám rozsudkom, ktorým podľa § 285 písmeno b/ Trestného poriadku obžalovaného spod obžaloby oslobodil, pretože v prejednáwanej veci zažalovaný skutok nie je trestným činom.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.